

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 70

23 września 2023

Zarys historyczny huny

Od „białych” wtajemniczonych z Atlantydy wywodzi się wiedza zwana Huną oraz jej kapłani zwani kahunami, są oni kontynuatorami ich tradycji, nauki i wiedzy. Biali wtajemniczeni, uciekając z Atlantydy przed prześladowcami ich czarnymi kapłanami boga Marduka, schronili się na Saharze. Kahuni mówią o istnieniu 12 plemion, mieszkających kiedyś na Saharze, wówczas krainie żyznej i bogatej, skąd następnie przenieśli się nad Nil, gdzie przy pomocy magii pomagali przy budowie piramid. Panujący w Egipcie znali tę magię. Ale później z jakichś powodów plemiona te musiały opuścić Egipt i rozeszły się w różne strony.

Jedno z nich powędrowało na zachód, docierając do gór Atlas i osiedliło się wśród Berberów, tam przekazali swoją wiedzę wybranym osobom. Natomiast jedenaście innych plemion wywodzących się z tego samego ludu, udało się w kierunku Morza

Czerwonego, by następnie popłynąć do nowych siedzib na wyspach Polinezji, w miejsce które ujrzeli w swoich wizjach. Cześć z nich przez Bliski Wschód dotarła także do Indii i Tybetu. Po dotarciu na Polinezję i Hawaje osiedlili się tam, przekazując swą wiedzę wybranym osobom. Opowieści Polinezyjczyków mówią o ich kraju rodzinnym, który był błogosławiony „rosą z nieba” i w którym wznosiły się przepiękne niebieskawe szczyty górskie.

Miejszem kultu słońca w starożytnym Egipcie i ważnym ośrodkiem religijnym było prastare miasto Heliopolis – miasto słońca. Było miejscem ukształtowania się tzw. kosmogonii heliopolitańskiej, będącej podstawą wiary starożytnych Egipcjan. Heliopolis było centrum kultu słońca wywodzącego się jeszcze z Atlantydy, z okresu jej świetności. Na Atlantydzie i kontynencie Mu wysyłającego życiodajne promienie światła Słońca nie traktowano tylko w sensie czysto materialnym, lecz było atrybutem najwyższego Boga, jako światło i światłość, istotną boską siłą sprawczą, która się za tym kryje. Można przypuszczać, że wokół tego centrum zgromadzeni byli biali wtajemniczeni kahuni, czyli kapłani wiedzy tajemnej, uciekając przed prześladowającymi ich czarnymi kapłanami boga Marduka, czarnego kapłana z Atlantydy. Istnieją wiarygodne wskazówki, że Egipcjanie znali hunę już w pierwszych swoich starożytnych początkach.

Na bazie kultu słońca z Atlantydy i wiedzy kahunów faraon Echnaton stworzył kult monoteistyczny boga Atona. Aton był bogiem promieniowania żaru tarczy słonecznej. Określany był jako Stwórca, który stworzył wszelką istotę, który ukształtował Ziemię i który dopełnił jej stworzenia.

Po stłumionej rewolucji amarneńskiej faraona Echnatona przez czarnych kapłanów boga Amona-Marduka, biali wtajemniczeni – kahuni, którzy pozostali w Egipcie, byli zmuszeni do ucieczki, jedno z plemion udało się w kierunku gór Atlas, a 11 na wyspy Polinezji. Jakaś ich grupa schroniła się w Palestynie, jako jedna z grup Hebrajczyków. W „Biblii” powiązano migrację z Egiptu 12 plemion kahunów z Hebrajczykami i Izraelitami.

Kapłan w języku akadyjskim nazywany był kahen, a w języku hebrajskim nazywa się kahan, kohen i kahen, co prawie dokładnie zgadza się z wyrazem kahuna oznaczającym kapłana w języku hawajskim. Natomiast stan kapłański w hebrajskim znaczy kehunnah. Słowo „kahuna” w hawajskim znaczy „strażnik tajemnicy”. Wiadomo, że Mojżesz i Aron znali wiedzę tajemną i jej używali w cudach biblijnych, ale gdy używali jej przeciwko innym ludom i na ich szkodę była to magia czarna od Szatana (Jahwe), a nie biała od Boga.

To z tej grupy wyznawców boga Atona, czerpali później swe wzorce prorocy, tacy jak Izajasz i Jeremiasz. To ta grupa białych wtajemniczonych kahunów dała początek nowemu ruchowi społeczno-religijnemu Nazarejczyków/Esseńczyków w Palestynie.

Z obecności zakodowanej w „Biblii” wiedzy huny możemy z całą pewnością wnioskować, że po migracji z Bliskiego Wschodu, pozostało przynajmniej kilku mądrych i wpływowych ludzi, którzy byli wtajemniczeni w hunę. Ludzie ci musieli umieć pisać po aramejsku, hebrajsku i grecku, żeby umieścić zakodowane przekazy najpierw częściowo w „Biblii”, a później w całej rozciągłości w ewangeliach. Musieli także dobrze znać święty język kahunów, gdyż w przeciwnym razie nie potrafiliby dokonać tego, czego dokonali. Tym przechytrzyli Szatana, bo huna znalazła się w książkach religijnych nadzorowanych przez jego ludzi.

Egipcjanie, których wczesne wierzenia religijne wpłynęły na podstawy judaizmu i chrześcijaństwa wyznawali trójjedynego boga w postaci Ozyrysa (Ojca), jego żony Izydy (Matki) i Horusa (ich boskiego Syna). Te trzy postacie stanowiły „jedno”, będąc sobie równe i zamienialne pod względem istnienia i mocy. Za czasów Mojżesza Hebrajczycy zapożyczyli od Egipcjan, lecz przyjęli mniej złożoną koncepcję boga, jako monoteistyczny kult Atona. Ich bóg plemienny Jahwe był jeden, jeżeli wziąć pod uwagę zewnętrzne nauki przeznaczone dla mas. Natomiast inne informacje wskazuje na dualistyczną ideę ich boga, Ja i Jah. Znalezione teksy archeologiczne mówią, że

Hebrajczycy czcili boga, który był mężczyzną i kobietą w jednej osobie.

Jahwe w „Biblii” przedstawiony jest jako bóg surowy, mściwy, chciwy i żądny krwawych ofiar. Ponadto nie jest to bóg pacyfistyczny, ale bóg wojny, pomaga Izraelitom w podbojach oraz w mordowaniu i grabieniu podbitych ludów. Jahwe bardziej miłosiernym bogiem staje się, gdy przedstawiany jest jako Pan (Adonai). W Egipcie boga Amona w trójcy z Mut i Chonsu zastąpił bóg ojciec Ozyrys w trójcy z Izydą i Horusem, a następnie w „Nowym testamencie” bóg Ojciec w trójcy z Maryją i Jezusem. Ponadto syn boży Jezus w swojej charakterystyce nawiązuje do boga Atona.

Huna w „Biblii” pojawia się w momencie, gdy Hebrajczycy nadali swemu bogu Jahwe tytuł „Pan”, co znaczyło Adonai, oraz że Pan został oczyszczony, został pomazańcem a po chrześcijańsku ochrzczony. Oczyszczenie było aktem symbolicznym i należało do rytuału religijnego, który uwalniał od grzechu i zapewniał przyjęcie do wspólnoty wierzących. Egipcjanie dokonywali swego „namaszczenia” za pomocą perfumowania, u Greków namaszczone oliwą, rytuał ten określa się terminem – „chrisom”, od złotego i złocistego koloru oliwy – „chrisos” . Dlatego od greckich terminów „chrisom” i „chrisos” wywodzi się słowo Chrystus, czyli ten, który został oczyszczony, namaszczony i stał się kimś specjalnym. W kodowym znaczeniu słowo Pan oznacza modlitwę i tego do, którego modlitwa jest kierowana, czyli oznacza dwuczłonowe wyższe Ja, a nie Boga wszechmocnego lub wszechmogącego.

Przodkowie Polinezyjczyków na wyspach Pacyfiku znali opowieści, jakie istniały w całym starożytnym, także przedbiblijnym świecie, które wykazują uderzające podobieństwo do opowieści starożytnego Egiptu, Asyrii i Izraela, czyli całego obszaru bliskowschodniego. Również u nich występowały podobne opowieści o rajskim ogrodzie Eden, drzewie życia i wodzie życia oraz o potopie, a nawet historia Jonasza i wieloryba. Podobne były również opowieści o Adamie i Ewie.

Adam powstał z dwóch gatunków gliny, czerwonej i białej. Czerwona glina oznaczała średnie Ja, a biała niższe Ja. Para boskich rodziców, czyli wyższe Ja tchnęła manę, czyli energię życia w gliniany posąg, obdarzając go duchem. Później z części Adama została ukształtowana Ewa i dana mu za towarzyszkę życia. U Polinezyjczyków występowała para boskich rodziców Kane i Kanaloa. Bóg Kane był bogiem Słońca, a Kanaloa była boginią Księżycy, podobnie jak w wierzeniach egipskich i bliskowschodnich.

U ludów na Polinezji zachowały się opowieści o pierwszych rodzicach ludzkości, o ogrodzie Eden i o złym zbuntowanym duchu, któremu odmówiono rytualnego napoju, będącego wyrazem czci składanym przez ludzi. Tym rytualnym napojem była mana, czyli energia wysyłana do wyższego Ja, a nie powinna być kierowana do ducha złego.

Huna jest to wiedza bardzo stara. Jest to wiedza łącząca psychologię z religią. Na Hawaje dotarła prawdopodobnie z Bliskiego Wschodu. Wiedza wywodząca się jeszcze z Atlantydy. Huna jest pozytywną prareligią, obecną w wielu starodawnych kulturach. Huna jest białą magią, magowie-kapłani zwani kahunami potrafili leczyć choroby nieuleczalne, leczyć złamania kości, przywracać wzrok, chodzić po ogniu, jednym słowem dokonywać tak zwanych cudów. Należy stwierdzić, że wiedza ta stanowiąca prareligię znana była i praktykowana także na kontynencie Mu oraz u Ariów-Słowian w Eurazji. Również ze wschodu i północy docierała do Indii i w inne strony świata.

Słowo „kahuna” znaczy „strażnik wiedzy” lub „stróż tajemnicy”. Wiedza ta była przez kahunów przekazywana tylko ustnie z pokolenia na pokolenie, nie zachowały się więc żadne „święte teksty”, jak to ma miejsce w innych religiach. Poza tym wiedza ta była przekazywana w wielkiej tajemnicy, zwłaszcza po roku 1820 kiedy na Hawaje przybyli misjonarze chrześcijańscy, jako czarni kapłani i zaczęli zwalczać i prześladować niby „pogańskie” wierzenia tubylców.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Ilustracja: [corgaasbeek](#) (CC0)

Źródło: WolneMedia.net